

Arrest

nr. 317 703 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STYNEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, geboren op (...) 1997 in Arsenyev, gelegen in de regio Primorsky. U studeerde voor bouwkundig ingenieur aan de universiteit in Chabarovsk. Tijdens uw studies volgde u aan de universiteit ook gedurende twee en een half jaar een militaire opleiding. Op die manier had u uw militaire dienstplicht al vervuld op het moment dat u uw studies beëindigde. Daarna werd u in de militaire reserve opgenomen. Na uw studies verhuisde u samen met uw partner, G. V. (...) (O.V. (...)), naar SintPetersburg waar jullie een appartement kochten. U werkte er onder meer als project manager bij een bedrijf dat gespecialiseerd is in verbouwingsprojecten. Uw partner studeerde nog aan de universiteit. Uw zus A. (...) woont al enkele jaren in België. U was van plan om samen met uw partner uw zus hier te komen bezoeken. Jullie vroegen een visum aan bij de Griekse ambassade. In september 2022 werd de gedeeltelijke mobilisatiecampagne in Rusland afgekondigd. U vreesde dat u opgeroepen zou worden. U wilde niet gaan vechten in Oekraïne, omdat u geen mensen wil doden, niet wil sterven en u het ook niet eens bent met de

inval in Oekraïne door Rusland. Toen u vernam dat er aan sommige personen op straat of op hun werk oproepingsbrieven overhandigd werden, dook u onder in het appartement van vrienden. U was bang om buiten te komen. Nadat u en uw partner jullie visum voor Griekenland ontvangen hadden, besloten jullie om het land te verlaten. Op 15 oktober 2022 vertrok u samen met uw partner met het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Van daaruit reisden jullie met een ander vliegtuig naar Griekenland. Op 21 oktober 2022 kwamen u en uw partner met het vliegtuig in België aan. Jullie dienden hier op 25 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs, kopieën van verschillende bladzijden uit uw militair registratiebewijs, enkele Russische wetteksten aangaande de mobilisatie, een kopie van uw ontslagbrief voor uw werkgever, een kopie van de aankoopakte van uw appartement in Sint-Petersburg, een kopie van een attest dat uw partner geslaagd is voor haar examens aan de universiteit en een kopie van uw arbeidscontract in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Russische Federatie ontvlucht te zijn uit vrees dat u als reservist opgeroepen zou worden in het kader van de afgekondigde mobilisatiecampagne. U vreest om in geval van terugkeer alsnog opgeroepen te worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 4, 5, 6, 7, 8, 9).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betrof in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast

een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf),

worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. U stelde vooreerst dat u voor uw vertrek niet opgeroepen werd en dat u ook geen concrete problemen kende (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 4-5). U gaf voorts aan dat de mobilisatie nog niet officieel beëindigd is en u in geval van terugkeer wel opgeroepen zal worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 9), wat een loutere bewering is die u niet kon staven met enig objectief gegeven.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs en de kopieën van verschillende bladzijden uit uw militair registratiebewijs bevatten louter persoonsgegevens, gegevens met betrekking tot uw reisweg en gegevens aangaande uw legerdienst die hier niet in twijfel getrokken worden. De kopie van de ontslagbrief voor uw werkgever, de kopie van de aankoopakte van uw appartement in Sint-Petersburg en de kopie van het attest dat uw partner geslaagd is voor haar examens aan de universiteit brengen geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. De kopieën van enkele Russische wetteksten aangaande de mobilisatie bevatten louter algemene informatie maar tonen een persoonlijke vervolgingsvrees in uw hoofde niet aan. De kopie van uw arbeidscontract heeft slechts betrekking op uw situatie in België en kan evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de opmerkingen die na uw persoonlijk onderhoud door uw advocaat aan het Commissariaat-generaal bezorgd werden (zie e-mail d.d. 25/01/2024), kan worden vastgesteld dat deze opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud en het persoonlijk onderhoud van uw partner slechts correcties, verduidelijkingen en toevoegingen betreffen, onder meer aangaande uw geboortedatum, de verschillende wijzen waarop oproepingsbrieven tijdens de mobilisatiecampagne toebedeeld werden, het feit dat sommige van uw medestudenten niet deelnamen aan de militaire opleiding of niet geslaagd waren, de precieze plaats waar u een militaire training kreeg en het precieze tijdstip van jullie vertrek. Deze opmerkingen vermogen echter niet om bovenstaande argumentatie in positieve zin te wijzigen. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw partner, G. V. (...) (O.V. (...)), die zich voor haar verzoek om internationale bescherming volledig baseerde op dezelfde motieven als u, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het recht van verdediging door

een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in demotivering van de beslissing". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een vierde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Inzake de opgeworpen schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De schending van het artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zoals reeds gesteld, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij dat zij als reservist opgeroepen zal worden in het kader van de mobilisatie (notities CGVS, p. 4-9).

2.2.5. Wat betreft de vrees van verzoekende partij om gemobiliseerd te worden als reservist, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij op goede gronden vaststelt dat, gelet op de beschikbare informatie desbetreffend, het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of verwijzen naar het feit dat niet ingegaan werd op een mobilisatieoproep niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, doch dat dergelijke nood aan internationale bescherming *in concreto* dient te worden aangetoond, aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken, maar dat verzoekende partij desbetreffend evenwel in gebreke blijft. Meer bepaald wordt hieromtrent dienstig op het volgende gewezen in de bestreden beslissing: *"U verklaarde de Russische Federatie ontvlucht te zijn uit vrees dat u als reservist opgeroepen zou worden in het kader van de afgekondigde mobilisatiecampagne. U vreest om in geval van terugkeer alsnog opgeroepen te worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 4, 5, 6, 7, 8, 9).*

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke. U stelde vooreerst dat u voor uw vertrek niet opgeroepen werd en dat u ook geen concrete problemen kende (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 4-5). U gaf voorts aan dat de mobilisatie nog niet officieel beëindigd is en u in geval van terugkeer wel opgeroepen zal worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/01/2024, p. 9), wat een loutere bewering is die u niet kon staven met enig objectief gegeven.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs en de kopieën van verschillende

bladzijden uit uw militair registratiebewijs bevatten louter persoonsgegevens, gegevens met betrekking tot uw reisweg en gegevens aangaande uw legerdienst die hier niet in twijfel getrokken worden. De kopie van de ontslagbrief voor uw werkgever, de kopie van de aankoopakte van uw appartement in Sint-Petersburg en de kopie van het attest dat uw partner geslaagd is voor haar examens aan de universiteit brengen geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. De kopieën van enkele Russische wetteksten aangaande de mobilisatie bevatten louter algemene informatie maar tonen een persoonlijke vervolgingsvrees in uw hoofde niet aan. De kopie van uw arbeidscontract heeft slechts betrekking op uw situatie in België en kan evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de opmerkingen die na uw persoonlijk onderhoud door uw advocaat aan het Commissariaatgeneraal bezorgd werden (zie e-mail d.d. 25/01/2024), kan worden vastgesteld dat deze opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud en het persoonlijk onderhoud van uw partner slechts correcties, verduidelijkingen en toevoegingen betreffen, onder meer aangaande uw geboortedatum, de verschillende wijzen waarop oproepingsbrieven tijdens de mobilisatiecampagne toebedeeld werden, het feit dat sommige van uw medestudenten niet deelnamen aan de militaire opleiding of niet geslaagd waren, de precieze plaats waar u een militaire training kreeg en het precieze tijdstip van jullie vertrek. Deze opmerkingen vermogen echter niet om bovenstaande argumentatie in positieve zin te wijzigen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in om bovenstaande terechte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij volhardt in haar vrees om opgeroepen te worden en hekelt de subjectieve lezing door verwerende partij van de gehanteerde landeninformatie. Verzoekende partij meent dat de mogelijkheid van een nieuwe mobilisatie wel degelijk zeer reëel is, aangezien de mobilisatieverordening nog geldig is. Zij gaat verder met te stellen dat men de straffen voor het ontduiken van de militaire dienstplicht steeds strenger maakt en dat het door de nieuwe wet van 14 april 2023 moeilijker zal worden om geen gehoor te geven aan een oproeping. Verwijzend naar de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie alsook een artikel van NOS d.d. 31 maart 2024 (bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift), duidt verzoekende partij nog op een wetsvoorstel van 2023 waarin men strengere straffen wilde geven voor ontduiking van mobilisatie.

De Raad verwijst desbetreffend evenwel naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “Waar verzoeker verwijst naar het wetsvoorstel in 2023 om de straffen voor ontduiking van de mobilisatie te verstrengen, verwijst verweerder naar een artikel van het Russische perskanaal RBC van mei 2024 (zie bijlage) waarin wordt verwezen naar hetzelfde wetsvoorstel van 2023. Hierin staat dat er werd gewerkt aan een optrekking van de strafmaat voor het ontwijken van mobilisatie tot vijf jaar gevangenisstraf, maar dat deze wet uiteindelijk niet is doorgevoerd omdat de mobilisatie niet langer van toepassing was. Er is dus actueel geen sprake van een strafrechtelijke vervolging voor het ontduiken van mobilisatie. Voorts herhaalt verweerder dat de enige mobilisatie in Rusland, die ook een gedeeltelijke mobilisatie was, heeft plaatsgevonden in september 2022. Mensenrechtenactivisten stellen in een artikel van de Moscow Times van mei 2024 (zie bijlage) dat de kans onwaarschijnlijk is dat er nog eens een formele mobilisatie zal worden afgekondigd, nadat de vorige “gedeeltelijke” mobilisatie van reservisten in de herfst van 2022 geleid heeft tot protestacties en een massale exodus van mannen die in aanmerking kunnen komen om te worden opgeroepen. Over deze gedeeltelijke mobilisatie schrijft de Moscow Times nog dat het ministerie van Defensie in de eerste maanden van de zogenaamde gedeeltelijke mobilisatie voornamelijk beroep deed op gevangenen en hen in ruil voor hun deelname aan de oorlog amnestie en hoge verloningen aanbood. Niets wijst er dus op dat er opnieuw een mobilisatie zal worden uitgeroepen, verzoeker hiervoor zal worden opgeroepen en in geval van weigering hiervan strenge straffen zal moeten ondergaan die vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden uitmaken. Verweerder benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verweerder merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift veelal beperkt tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal, namelijk de COIF Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie, vevat in het administratief dossier, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal niet juist zouden zijn. Verweerder herhaalt dat de stelling dat verzoeker zal worden opgeroepen en strafrechtelijk zal worden vervolgd een louter blote bewering is die hij nalaat concreet te staven. Bovendien had verzoeker, die op 15 oktober 2022 vertrok uit de Russische Federatie, geen oproeping ontvangen en kende hij volgens zijn verklaringen geen concrete problemen in zijn land van herkomst (zie p. 2-3 bestreden beslissing). Het artikel van NOS van 31 maart 2024 waarnaar verzoeker verwijst, is weinig relevant gezien het enkel spreekt over de oproeping en straffen voor dienstweigering, en er in casu slechts een vrees voor de ontduiking van de mobilisatie wordt opgeworpen. Daarnaast blijkt uit verzoeker zijn verklaringen en de gegevens in het

administratief dossier dat verzoeker zijn dienstplicht reeds heeft voltooid. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in zijn vrees te objectiveren.” (zie rechtsplegingsdossier, stuk 5).

2.2.6. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een vrees aan om bij terugkeer door de Russische autoriteiten te zullen worden aanzien als een tegenstander van het regime, doch de Raad volgt de commissaris-generaal tevens waar deze hieromtrent in haar nota met opmerkingen als volgt stelt: *“Verweerder verwijst in dit verband naar beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd in de bijlage. De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar naar onrustwekkende berichten over geweld dat wordt gebruikt ten aanzien van personen die door het regime als tegenstander worden gekwalificeerd volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.” (zie rechtsplegingsdossier, stuk 5).*

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 januari 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT